

IZeNA

Gertaerak ez zeukan inolako berezitasunik. Inguruko bulegari askok ere plazako kafetegian egiten zuten hamaiketakoa, batez ere, goizeko zortzietatik erretzeko gogoari eutsi behar ziotenak. Berrogeita hamar urtetik gorako korbatakide arrotzak baino ez ziren izango, askoren artean beste bi.

Baina gertatu zen, biak futbol-zale amorratuak izanda, tabernako kirol egunkari bakarra eskuratzeko lehiak kafea elkarren ondoan hartzera eraman zituela lehendabizi, solasera bultzatu gero, eta adiskidetasunera azkenean, kirol kontuetan etsaitasun sana adostasuna baino emankorragoa izan ohi baita, eta haiek halakoxeak ziren, etsaiak futbolean. Hala, sinbiosi interesatua sortu zuten kafe orduan lan gogaikarriaz eta lankide gero eta gazteagoez beste egiteko, baina harago joan gabe, laguntasunean sakontzeko bestelako interesik gabe. Zirika eta bizkarzaplada ustez lagunkoiak baimentzen zituzten, gaiztoak eta zakilak; demaseko konfiantza, bada, benetakoa ez sartzeko.

Halakoetan gustura sentitu ohi zen Martxelo, testosteronaz gainezkako giroan, zela elkartean, zela tabernan, zela apaiz-osteko tripa-festetan... beti ere zigarro eta puruen keaz inguraturik, koparik ezean, kafea hartzen, gizonezkoekin bat eginda, emakumezkoen beldur. Pozik, bada, zoriontasunaren lozorroan, bizitzaz gozatzen, bizitzaz gozatzeko modu hoberik ba ote dagoen pentsatu gabe.

Horrenbestez, halaxe sentitu beharko zen adiskide berriarekin ere, ezpal berekoa izanda hura, baldin eta harremana finkatu ahala beste ezpal batek haragi-arima zornatu ez balio: Martxelok ez zekien Bestearen izena.

Ezinegon handiaren arrazoia zen berarentzat; gero eta handiagoa, gainera, une oroko kezka bihurtu zitzaion arte.

Psikiatraren kontsultako itxaron gelan gertaera guztien kronika birpasatu zuen. Ahalik eta kontakizun sinesgarriena egin nahi zuen medikuak arazoaren larria uler zezan.

Noizbait legezko aurkezpenak egin zitutezla gogoratu uste zuen. Lausoturik zeukan. Azaro aldean izan zela kalkulatzeko zuen. Nahiko seguru zegoen horretaz, azaroan egin baitzuen bere taldeak azken partidu ona, harro egoteko modukoa, Rosseti entrenatzaile fitxatu berriaren estreina; eta gogoan zeukan, halaber, biharamuneko gozamina egunkaria irakurri bitartean, bai eta partiduaren kronika irakurtzen bukatu zuenean sentitu zuen bakartasuna ere, hain zuzen, hain sentimendu onak norekin konpartitu ez edukitzegatik. Etxean debekaturik zeukan gaia; bulegoan inori ez zitzaion interesatzen; lagunak gero eta gutxiago ikusten zituen.

Handik gutxira agertuko zen Bestea, desio haren erantzuna izan balitz bezala. Ez zen izan, hala ere, topaleta atsegina izan. Egun batean, beti bezala, kafetegira joan, kafea eskatu baina, kirol egunkaria hartzera joan zenean, ez zuen aurkitu: norbaitek barra gainean zeukan zabaldurik. Biharamunean berdin, eta berbera ere gizona, hurrengoan bezala. Gogaiturik, haren ondora ausartu zen, hasieran zuhur, begiak luzatuta, kafeari zurrupadaka baina ondoko askan muturra sartzeko gogoz. Minutuak aurrera joan ahala, gero eta nabarmenagoa egin zitzaion ezinegona, zigarrokina bota zigarro berria piztu. Besteak ezaxola jarraitu zuen irakurtzen.

Kontua ezin amorrugarriago egiten zitzaion, ez baitzuen alferrik jotzen kafetegi hartara, bulegotik urrun samar, hurbilago beste batzuk egonda, hain zuzen ere, kirol egunkari hura irakurri ahal izateko.

Saiatu egin zen orduan lehango joanez egunkariaz jabetzen, bost minutu lehenago, hamar, ordu lauden... Hori ere alferrikakoa izan zen: betiko lekuan topatzen zuen arrotz agertu berri hura, egunkaria irakurtzen, berari goizeroko plazerra izorratzen.

Bero-bero eginda zegoen Martxelo harrezkero, liskarrerako ere prest, Bestearen aldemanean arnasari eusten, eskuak barra ertzean zurrun, hatzen artean zigarro iragazkia zanpaturik, eta hara non haietako batean gazte bat agertu zen eta egunkaria eskatu zion Besteari, ea bukatua zuen, ea inporta zitzaion une batez uztea; eta Besteak, “Noski, har ezak!”.

Martxelok Besteari gordetzen zion tonu zakarraz egin zion demanda gazteari, berak ere irakurri nahi zuela eta itxoiteko. Kikildurik joan zen gizajoa.

“Hombre, barkatu. Ez nekien nik...”, desenkusatu zen Bestea, “...eskatu besterik ez zenuen. Hartu, hartu egunkaria, mesedez”.

Martxelo lotsaturik sentitu zen. Atzera egiten saiatu zen, errua berea zela, baina gaur egungo gazteen begirune eza, ea zigarorren bat nahi zuen; eta Besteak, eskainitako zigarroa hartuta, irribarrez erantzun zion errua inorena izatekotan Rosseti entrenatzailearena zela halako txorakeriak esateagatik, eta Martxelo bat etorri zen Bestearekin, Rosseti hura harroputz galanta zela, oso entrenatzaile ona bazen ere...

Egun hartaz ez zuen besterik gogoratzen, baina pentsatzen zuen solasean jarraitu behar izan zutela kafea bukatu eta bulegora itzultzeko garaia iritsi zitzaien

arte, orduantxe izango zirela gizalegezko aurkezpenak: "...ni urlia naiz", "...ni sandia". Eta gizalegezko aurkezpenak izan zirenez, izena entzun eta ahaztu.

Harrezkeroztik zalantzak bizi izan zuen: halako izenaren antzekoa zela, baina ez zela hura, antzekoa baizik: Manu, Imanol, Mario, Mariano...; etengabe zeukan mihiaren puntan, kiliki egoskorren moduan.

Noizbait gogoratuko zuela pentsatzen zuen hasieran, ez zeukala Besteari zertan eskatu izenik atzera. Hain tematia izan ez balitz, erraz konponduko zuen arazoa. Azken finean, inor ez da haserretzen horrelako despiste bat medio.

Zalantzak zalantza, damuak damu, ziur zekien gauza bakarra zen aspaldi zehaztu gabekotik adiskidetasun harremana zeukala Bestearekin, kafe ordura mugatua eta protokolo aldaezin batean oinarriturik:

"Eskatu besterik ez heukan, Martxelo!", Besteak agurtu, egunkaria eskaintzen.

Gero, odolean lanaldiaren bukaera arteko nikotina gaindosia bildu bitartean, futbolaz eztabaidatzen zuten, erretzaileen kontrako diskriminazioaz, agintariek etorkinei zieten gehiegizko begiruneaz, erretiro desiratuaz, goizeko trafikoaz eta, orokorrean, gogaitzen zituzten arazo profano guztien irtenbide sakratuez; gai horietaz guztietaz solasean, Martxelok bestearen ahotik bere izena etengabe entzun behar izaten zuen bitartean, bere bekatuaren penitentzia: "Hi, Marxelo,...", "Hiri, Martxelo,...", "Hik, Martxelo,...".

Gustuko zuen, bada, Besteak adiskidearen grazia ahoan ibiltzea, baina Martxelok ezin jo erreboterik. Hamaika izen mihiaren puntan eta ezin gogoratu zuzena; orduan begiak zorrozten zituen, ea Besteak diru-zorroa irekitzean nortasun-agiria edota kreditu txartelen bat begi-bistan uzten ote zuen.

la erotu egin zen Besteak agenda bat ekarri zuen egunean: barra gainean utzi zuen, eta Martxelok tarte osoa eman zuen azala jasotzeko aukeraren zain. Larru onekoa izan balitz, behintzat, goretsi ahal izango zuen, esku artean hartzeko aitzakia izango zuen. Merke-merkea zen, ordea, eta Bestea ez zen une batez ere despistatu.

Harrezkero beranduegi zen, noski, bere hutsa aitortzeko; ez hainbeste denbora pasa ondoren, ez hainbeste txantxa, hainbeste bizkar zaplada, Ligaren egoerari buruz hainbeste analisi serio eta zorrotz egin ondoren; areago, kafeak ordaintzeko hainbeste norgehiagoka lotsagarriren ondoren. Harrezkero, despistea ez, hainbat hilabetetan gezurretan ibili izana aitortu beharko zion Besteari.

Lotsari baino beldur handiagoa zion umilazioari. Bazekien, haserretu edo mindu beharrean, asto hilari ostikoa jotzeko erabiliko zuela Besteak, oso herratsua baitzen. Hara, kasu, egunkariaren harira egunero egiten zion zirika-agurra, egunero, inoiz huts egin gabe: “Eskatu besterik ez heukan, Martxelo!”.

Edozein huts edo hankasartzerik egin, eta Besteak ez zuen aukerarik galtzen. Behin batean, denboraldiko lehen Derby-aren bezperan Martxelok Bestearen taldeko jokalaria kamerundar fitxatu berria gutxietsi zuen; hark lau gol sartu eta erabateko gehiegikeriaz aritu zitzaion Bestea aste oso batez, txantxa bien artekotik harago eramanez: “Honi ez atera ebakirik, honi txokolatea atera!”, esaten zion temati kafetegiko zerbitzari ezaxolari. Hori, noski, betiko zirika barkatu gabe: “Eskatu besterik ez heukan, Martxelo!”.

Amorrua eta beldurra proportzio berean pilatzen zitzaizkion sabel aldeko korapiloan. Minez gogoratzen zuen egunkaria bakar-bakarrik irakurri ahal izaten zuen garaia.

Egoera areago ospintzeko, denboraldiaren azken txanpan bere taldeak ordura arteko martxa eskasari utzi zion bete-betean maldan behera hasteko, partidua bata bestearen atzetik galduz, Bestearen taldeak loriarik ezagutu gabe bazen ere goiko postuetan lehiari eusten zion bitartean.

Poz bakarra hartu zuen, hain zegoen eskas alde horretatik, Garaipenek eta Europarako sailkatzeko aukerak ez ziotela, antza, batere onik egin adiskidearen osasunari. Sentimendu zitala zela onartu arren, ezin zuen saihestu.

Denboraldiko bigarren Derby-aren biharamunean izan zen. Martxelok serio hartu zuen egun hartan kafetegira ez joateko asmoa, baina azkenean Besteak koldarkeriaz salatuko zuelakoan, etsi egin zuen. Kafetegian sartu zenean, adiskidea bezperako partiduen kronika ari zen irakurtzen buru-belarri, jokalaria kamerundarraren balentriak berriro bizitzen, Martxeloren taldeari sartutako lau gol haiek, berriro ere lau gol sartu zizkietelako.

Martxelo berehalaxe konturatu zen Bestearen ezohiko zurbiltasunaz, aurpegian zein eskuetan, eta txar-txarrik ez, baina koliko batek-edo egun batzuetarako ohera eramatea desiratu zion mendeku. Hala ere, gizalegeak agindutako inolako kezka agertu baino lehen, Bestea erasoan hasi zitzaion:

“Eskatu besterik ez heukan, Martxelo!”, agurtu zuen pozik eta sasoiko, janzten zuen zurbiltasuna arrotz zitzaionari; “Honi ebakirik ez, honi txokolatea atera!”, esan zion segituan zerbitzariari, aurreko hartan bezala. Eta, kolikorik gabe, bi pintxo tortilla jan zituen bezperako partiduan Martxeloren taldeak egindako huts guztiak banan-banan birpasatu bitartean.

“Martxelo, nik ez zekiat zertarako fitxatu genuen kamerundarra. Ume batek agian lau ez baina, gutxienez, bi gol ere sartuko zizkizuen! Horrek ez dik emoziorik!”

Astea aurrera joan ahala, adiskidearen itxura pattal hori apopilo geratu zela ikustean, zinez gaixorik egon zitekeela pentsatu zuen, adin arriskutsuan zeudela biak, prostata zaindu beharra zegoela, bihotza... Bestearen konpainian, ordea, laburra zen gupida. Gero eta zurbilago, gero eta zakilago, egun bakar batean ere ez zion bakerik eman derby-aren eta kamerundarrak sartutako lau golen kariaz: “Honi ebakirik ez, honi txokolatea atera”.

Bera ere zirikatzen saiatu zen, noski, zirikatzailea amorratua zenez, bulegora praktika-morrontzan sartzen ziren gazteek ederki zekitenez, batez ere emakumezkoek. Baina ezdeusak iruditzen zitzaizkion bere txantxak Bestearen izenaren konpainian joan ezean, sorgin-arao bat osatzeko falta zitzaion hitz sekretua izango balitz bezala. Bestearen zirika handiagoa baino ez zuen jasotzen ordainetan.

Sumindurik eman zuen asteburua, kopetilun inguruko guztiekin. Emazteak zer zeukan galdetu zion, eta ez zeukala ezer; alabak amari gero, eta honek aitari galdetzeko, haserre, berak ez zekiela. Igande goizean txirringa hartu zuen arte, ez zen lasaitu. Zaku bete haragia maillot eta kulero estuetan sartu zuen, eguzki-betaurreak eta kaskoa ondo doitu eta pedaleei ekin zien. Gustuko zuen haizearen fereka bibotetzarrearantz sentitzea. Segituan itzuli zen sosegua bere baitara, eta ibilbidearen erdia baino gehiago eginda zeukanerako hartua zuen erabaki irmoa: handik aurrera ez zen Bestearen izenaz berriro kezkatuko, ez zen horregatik gehiago kikilduko; areago, ez zezala gehiegi borotu, pikutara bidaltzea nahi ez bazuen: “Aizak, hi, hire izenaz ere ez nauk akordatzeko, hara zer inporta zaidak, baina esan

behar diat hona egunkaria irakurtzera etortzen naizela eta bakea emateko!”. Gustura ikusiko zuen Bestearen aurpegia.

Pozik joan zen etxera, eta pozago gauez ohera, bere taldeak aspaldiko partez partidua galdu ez zuelako. Husna gelditu ziren. Puntu bat eskuratu zuten, behintzat.

Gogotsu ekin zion asteari, indarberriturik, eta kafe ordua iritsi ahala ez zuen batere antsietaterik sentitu.

“Eskatu besterik ez heukan, Martxelo!”, agurtu zuen Besteak.

Segituan bezperako partiduez hasi ziren hizketan. Liga bero-bero zegoen: hilabete eskasa falta zen bukatzeko eta ez zegoen ezer argi, ez goiko postuetan ez behekoetan. Besteak onartu behar izan zuen Martxeloren taldeak oraindik ere aukeraren bat zeukala salbatzeko; Martxelok, halaber, Bestearen taldea seguruenera sailkatuko zela Europarako. Giro onean ari ziren behingoz, lagun etxean, aurreko asteko tentsioa ahazturik. Besteak sasoi ona berreskuratu zuela ematen zuen, larruak kolorea hartuta, eta Martxelok aspaldiko partez kontatu zuen txiste bat, misoginia eta arrazismoa proportzio berean nahasturik: ea zertan ziren berdinak kafe makina bat eta emakume beltz bat... Biak barrez lehertzen hasi ziren.

Une hartan zaplada lagunkoia sentitu zuen Martxelok bizkarrean.

“Eup! Hemen ezkutatzen zara, beraz?”

Fermin zen, kontabilitatekoa. Auskalo zerk uxatu zuen sagu hura bulegotik, zerk aldendu bulego ondoko kafetegitik, zerk eraman, bada, Martxeloren txoko ezkutura.

“Eup...”, baino ezin izan zuen ahoskatu berak, bihotza dantza traketsean, burua odolak hartuta. Sitsak jana zuen igande goizeko hitza; hain seguru hartan, izu laboriak hartu zuen orain, Ferminnek gelditu gabe aurrera jarraitu bazuen ere, kafe

makinaren aldera, hantxe ari baitzen banatzen zerbitzaria koilaratxoak eta azukre paketeak ilaran jarritako platertxoetan. Begiradaz jarraitu zion Martxelok, begi-ertzetik zaindu gero, ea zein asmo agertuko ote zuen kafea eskuratu ondoren, ea beraiegana itzuliko ote zen. Besteari begiratu zionean, irribarre trufatia antzeman zion; ezpal bereko tonua baieztatu zion gero:

“Nor da, Martxelo?”, galdetu zion jakin-minez; maleziaz iruditu zitzaion Martxelori. Pozez gainezka zirudien, garailearen tamainaz.

Guriak sentitu zituen Martxelok izterrak, indarrik gabe. Komunera ihes egitea pentsatu zuen. Alboetara begiratu zuen, berriro lankidea zegoen aldera, kikanan geratzen zen kafe apurra hustu, espantuka begiratu zion erlojuari: oso berandu omen zen, joan beharra zeukan.

“Ez duk hain berandu, Martxelo!”, kexatu zen Bestea, “Geratu apur batean. Erre dezagun beste zigarro bat.”

Zigarroa piztu zuen hark. Martxelo, zer egin ez zekiela, joan ez joan, tabakoa atera ez atera, begira geratu zitzaion: azalaren erabateko zurbiltasunak harritu zuen; sasoi ona bat-batean joana zen, irribarre zirikatzailea itzuli.

Besteak kea biriketan sartu eta segundu batzuez barruan eutsi zion. Martxelorengana tabako paketea luzatu zuen.

“Martxelo, erre nahi duk?”

Zigarroa deabrua bera eskaintzen ari zitzaiola iruditu zitzaion Martxelori.

“Ez banoak. Lana”, erantzun zion, begiradaz Fermin bilatzen zuen bitartean. Oso keinu nabarmena izan zen.

Korrika txikian atera zen kafetegitik. Baina ez zuen bulegora jo; aurreko plazako zuhaitz baten atzean ezkutatu zen kafetegiaren barrukoak zaintzeko. Handik bost minutura atera zen Bestea, are zurbilago kanpoko argitan; barruan geratu zen Fermin, kafea hartzen eta telefonoz hitz egiten.

Harrezkeroztik neurria galtzen hasi zela gogoratzen zuen Martxelok, bere taldearen patua bere egin izan balu bezala, bere taldeak berea.

Galdutako faktura baten harira, laster izan zuen Ferminekin etsaitzeko aukera. Kontuak garrantzirik ez zeukan arren, Martxelok beste lankideen aurrean gutxiesteko erabili zuen, hitz gogorrik gabe baina haren profesionaltasuna zalantzan jarritz. Nahikoa iritzi zion plazako kafetegira berriro agertzen bazen bizkar zapladaka hurbil ez zekion.

Lortu egin zuen hori, bai eta handik aurrera bulegoko lankide gehienek solasa uka ziezaioten ere. Lehenago ere ez zioten barkaturik egunero kafe orduan zomorroaren gisa eta azalpenik gabe lankideengandik ihes egitea; orokorrean, bere pareko ez zen orori zion mespretxua. Benetako herra hartu zion orduan Martxelok Fermin gizajoari; igogailuan ere agurra ukatu zion, eta beste lankide batzuei ere bai.

Bulegoko suak eta txinpartak, ordea, ez ziren nahikoak izan goiz parteko antsietatea itzul ez zekion. Kafe ordua hurbildu ahala, uzkurtzen sentitzen zituen birrikak, arnasa falta, Bestearen izena jakiteko behar etsigarriarekin batera, dosia behar duen drogazalearen pareko. Ordenagailuko teklak mekanikoki sakatu bitartean, Bestearen izena asmatzeko planak burutzen ematen zituen orduak,

askotan pentsamenduak ahoz gora esaten, inguruko lankideez ahazturik, ziur zegoela hurrengo partidurako lortzen bazuen irabaziko zutela.

Pentsatu zuen, adibidez, oharkabeen izen okerra eman zezakeela: “Aizak, *Imanol*, hi oso seguru hago bigarren mailara jaitsiko garela”; gero, Besteak zuzendu ondoren –“Aizak, ni *Mario* nauk!”–, edonork izan lezakeen despiste bati egotzi ahal izateko: “Zer esan dut, ba? Noski, noski, *Mario*!”. Baina gerta zitekeen Besteak bere izena ez esatea, gerta zitekeen bere susmoa baieztatzeko aitzakiaz baliatzea: “Aizak, zer duk, bada, oraindik ez dakiala nire izena? Asmatu nahian habil, ala?”. Orduan, komeriak izango zituen atakatik ateratzeko; orduan, hobe zen plan hori baztertzea, beste bat asmatzea... Baina orduan etsipenak hartzen zuen, plan guztiak alferrikakoak zirela harrezkero Besteak egia baldin bazekien, berarekin jolasean ari bazen, noiz harrapatuko, noiz eman azken kolpea, bien bitartean egoeraz gozatzen.

Beldur horren haritik ikusten zuen gero eta erdeinu handiagoz hartzen zuela Besteak, azala zurbiltzen zitzaion proportzio berean, bizkar-zaplada errukiorrak eta zirika ankerrak maiztasun handiagoz tartekatzen zituela. Haren partez, ordea, berak sentitzen zuen makaldia, ustezko gaitza erdibana egin izan balute bezala. Gauzak ahazten hasi zen, gauzen izenak; esan nahi zuen, adibidez, “metxeroa”, eta ezin; “utzidak... zera, sua pizteko hori, zera...”. Eta Besteak ez zuen aukerarik galtzen: “Hi, Martxelo, hor zera... ipurdiak atsedean hartzen duen lau hankako tramankulu horietako bat duk, hiretzat libre... zera... hori!”, esku zurbil ia gandu batez taburetea seinatzen.

Minutu luzez bere emaztearen izena gogoratu ezinik egon ondoren, izaturik Medikuarenera joatea erabaki zuen. Aspaldion indar eta gogorik gabe sentitzen zela kontatu zion, izenak erraz ahazten zituela, ikusmena ere makal, batzuetan lausoturik

ikusten zuela, gauza batzuk lausoturik ikusten zituela... ez ote zen alzheimerra edo izango. Medikuek galdera ikurrak jantzi zituen begietan: “Nola gauza batzuk? Zer esan nahi duzu?”. Martxelok azaldu zion batzuetan zerbait gaizki ikusten zuela, lausoturik, desenfokaturik balego bezala, edonondik begiratuta ere, inguruko guztiak ondo ikusten bazituen ere. Medikuek harridura handiagoz begiratu zion: “Zein objektu, testuak, ordenagailuko pantaila?”. Martxelo une batez isilik geratu zen erantzun baino lehen: “Bueno, ez da liburua, ez da objektu bat... pertsona bat da. Gero eta lausotuago ikusten dut...”.

Martxeloren azalpenak entzun ahala, ustez kontra, medikua lasaitu egin zen: “Ez dut uste arazo fisikoa denik. Psikosomatikoa dirudi, ziur aski estresak eraginda. Analisi batzuk egingo ditugu eta adituarekin hitzordua eskatzeko bolantea emango dizut”.

Psikiatraren kontsultako itxaron gelan gertaera guztien kronika birpasatu zuen. Ahalik eta kontakizun sinesgarriena egin nahi zuen medikuak arazoaren larria uler zezan, baina txanda iritsi zitzaionean futbolari buruz hasi zitzaion azalpenak ematen. Liga bukatzeko partidu bat falta zela esan zion, bere taldea hirugarrena zela behetik, bigarrenak adina puntu bazuen ere; laugarrenak, berriz, puntu bat ateratzen ziola; bosgarrenak lau, zazpigarrenak hamar. Gero Besteaz mintzatu zitzaion, haren zurbiltasun arraroaz, haren zerikusia gertatzen ari zen guztiarekin...

Psikiatrak, nahikoa zentzugabekeria entzun zuela iritzita, eten egin zuen:

“Egunerokoak gainezka egiten digunean, ez da arraroa objektu, pertsona edo helbururen bat obsesiotzat hartzea”, azaldu zion mekaniko batek autoaren matxuraren berri ematen duen interes berberaz: “Buruaren mekanismoa da. Baina

hori ez da arazoaren sorburua. Ohiturak aldatu behar dituzu, eta batez ere ez ikusi partidu gehiago.”

“Baina arazoa ez da hori!”, asaldatu zen Martxelo, “Arazoa kafetegiko gizon hori da! Bere izena jakin behar dut...”

“A, noski, kafea ezta probatu ere!”

“Baina partidu bakarra falta da!”

Psikiatra aulkitik jaiki zen, ahurrak mahai gainean jarri eta besoetan bermaturik, serio hitz egin zion Martxelori:

“Jauna, ziur egon zuk adina sufritu dudala nik aurten, baina errudunen bat baldin badago, ez da zure lagun hori, Rosseti bazik! Nori bururatzen zaio hogeit hamar milioi kostatu den jokalaria bat denboraldiaren erdian bankuan edukitzea, nori, ba, zergatik eta entrenamendu batean aurre egin ziolako? Nori bururatzen zaio? Baina hori ez da larriena, jauna...”

Roossetik sortzen zion amorrua apaldu ahal izan zuenean, estresak eragindako depresio arina diagnostikatu zion Martxelori. Errezeta eta nekez beteko zuen aholku sorta emanda agurtu zuen kontsultatik.

“Hobe duzu gizon hori ahaztu. Zoaz beste kafetegi batera”, esan zion atea ixteko eskatu baino lehen.

Etsiak jota abiatu zen etxerantz. Txepel ere sentitu zen hara joateagatik, psikiatrak arrazoi emanda ere, nekez egin ahal izango baitzuen ezer arazoa konpontzeko. Metroan sartu zenean ez zuen gogoratu zein linea hartu behar zuen.

Berunez zamatatu ziren azken eguneko orduak. Sorgorturik egon zen Martxelo une oro.

“Ez didak sinistuko, Martxelo, baina gehiago sufrituko diagu guk derbyrik gabe. Nori sartu behar diogu orain lau gol segidan?”

Martxelok ez zion erantzun, ez zion entzun, harrezkero etsia zuen patua. Besteak zirikatzen jarraitu zuen kafea bukatu arte, asto hilari ostikoka.

Arratsaldean egongelako sofan eseri zen partidua ikusteko, gorputza zurrun, bizkarraldea ukitu gabe, besoak izterren gainean. Ez zen mugitu tarte osoan, ez igarakietan, ez atsedenaldirik luzean. Aurreko mahaitxoan paratutako garagardoa ez zuen probatu ere egin. Hiru gol sartu zituzten; bigarren mailan zeuden. Begi ertzeak busti zituen, baina malkorik osatzeko adina ez.

Orduan, Bestearen izena gogogatu zuen.

Iratzargailuak jo baino lehen esnatu zen egunsentian. Hutsik sentitzen zen, etereo, ez pozik ez haserre, ezaxola. Bulegora iritsi zen eta ezin izan zuen gogoratu nola iritsia zen. Ez zen, hala ere, batere kezkatu. Erlojua begiratu eta hamaikak hamar gutxi zirela ikustean, berdin gertatu zitzaion, goiz erdia zertan eman zuen gogora ekarri ezinik. Besterik gabe, aulkitik jaiki eta igogailurantz abiatu zen. Estrainekoz kafetegira Bestea baino lehen ailegatu izanak ere ez zuen poztu, baina halaber ez zuten batere samindu egunkarian bezperako partiduen harira irakurri zituen hitz ankerrek.

Asaldatu gabe konturatu zen Bestea alboan zeukala, aspaldidanik hantxe egona. Hain zegoen lausoturik, haren haragian zehar ere ikusten zuen Martxelok, pertsona ez, mamua balitz bezala. Zerbitzariarekin ari zen hizketan, eta zerbitzaria ere mamua

zen; kafe-makina ikusten zuen haren bularrez harago. Ingurura begiratu zuen: kafetegiko pertsona guztiak mamuak ziren, kalekoak ere bai. Hezur-haragi osokoa Martxelo baino ez zen; horma-ispiluan baieztatu ahal izan zuen.

“Aizu, Martxelo, gaur ez da etorri zure laguna?”, entzun zuen albotik. Zerbitzaria zen, Bestearekin hizketan. Desagertzeko zorian dagoen kea ziren biak, azken txiringola egin nahian. Bestearen irribarrea antzeman uste izan zuen airean.

“Martxelo! huraxe zen haren izena”, pentsatu zuen bere baitan, inguruko guztiak zurbiltasun itsugarri batek jan baino lehen.

Bere alabak aurkitu zuen gorpua sofan eserita, begiak zabalik, telebista pizturik. Taldearen elastikoa jantzirik bi neska gazte negarrez ari ziren.